

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกต่อความเครียดของญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ ที่นำผู้ป่วยมารับบริการการรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลชลบุรี
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์จำนวน 12 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกดังนี้

2.1 ให้ญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์จำนวน 30 คนมาวัดความเครียดโดยวัดแบบวัดความเครียดสวนปรง จำนวน 20 ข้อ คัดเลือกผู้ที่ได้คะแนนความเครียด 42 คะแนนขึ้นไป

2.2 คัดเลือกญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ ที่มีระดับความเครียดตั้งแต่ 42 คะแนนขึ้นไปเพื่อสอบถามความสมัครใจ และลงนามในแบบพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง 12 คน การทดลองจำนวน 12 คน ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากเพื่อสุ่ม เข้ากลุ่มทดลอง 6 คน และกลุ่มควบคุม 6 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก จำนวน 6 คน กลุ่มควบคุม การให้คำปรึกษาโดยวิธีตามปกติจำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก
2. แบบวัดความเครียดสวนปรง 20 ข้อ (SPST-20)

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกและความเครียด เพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมให้เหมาะกับผู้รับคำปรึกษา

1.2 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

1.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ และปรับปรุงแก้ไข

1.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกจากข้อ 1.3 ให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและปรับปรุงอีกครั้ง จึงนำไปใช้จริง

1.5 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง

1.6 นำแบบวัดความเครียดสวนปรงไปทดลองใช้กับญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์จำนวน 30 คน ที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยวิธี Alpha Coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 จากนั้นนำแบบสำรวจที่ได้ไปใช้ดำเนินการวิจัยต่อไป

2. แบบวัดความเครียดสวนปรง 20 ข้อ (SPST-20)

แบบวัดความเครียดเป็นแบบวัดความเครียดของสวนปรงที่สร้างโดย สุวัฒน์

มหัตนรินทร์กุล และคณะ (2545) แบบวัดสร้างจากกรอบแนวคิด ทางด้านชีวภาพ จิตใจ และสังคมของความเครียด เหมาะที่จะนำมาใช้หาข้อมูลเกี่ยวกับความเครียดของผู้ที่มารับบริการทราบที่มาของความเครียด การใช้ชีวิตประจำวันที่มีผลต่อการเกิดความเครียดหรือการปรับตัวกับความเครียดและอาการของความเครียดที่เกิดขึ้น เพื่อประเมินความเครียดว่าอยู่ในระดับใดมากน้อยแค่ไหน ก่อนที่จะนำไปสู่การแก้ไขที่เหมาะสม

แบบวัดความเครียดได้ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่น (Cronbach Alpha >.70) และค่าความถูกต้องตามสภาพ (>.27) การให้คะแนนของแบบวัดความเครียดสวนปรง เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้เลือก 5 อันดับ (5 Point Rating Scale) ตั้งแต่ไม่รู้สึกรับรู้ถึงเครียดมากที่สุด มีความหมายดังนี้

ไม่รู้สึกรับรู้	ให้ 1	คะแนน
เครียดเล็กน้อย	ให้ 2	คะแนน
เครียดปานกลาง	ให้ 3	คะแนน
เครียดมาก	ให้ 4	คะแนน
เครียดมากที่สุด	ให้ 5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล แบบวัดความเครียดสวนปรง 20 ข้อ มีคะแนนรวมไม่เกิน 100 คะแนน โดยผลรวมที่ได้แบ่งออกเป็น 4 ระดับดังนี้

1. คะแนน 0 – 23 คะแนน ท่านที่มีความเครียดในระดับน้อย (Mild Stress) หมายถึง ความเครียดขนาดน้อย และหายไปในระยะเวลาอันสั้น เป็นความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ความเครียดในระดับนี้ไม่คุกคามต่อชีวิตการดำเนินชีวิต บุคคลมีการปรับตัวอย่างอัตโนมัติ เป็นการปรับตัวด้วยความเคยชินและการปรับตัวต้องการพลังงานเพียงเล็กน้อยที่ร่างกายกำลังผ่อนคลาย
2. คะแนน 24 – 41 คะแนน ท่านที่มีความเครียดในระดับปานกลาง (Moderate Stress) หมายถึง ความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเนื่องจากมีสิ่งคุกคาม หรือพบเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในสังคม บุคคลจะมีปฏิกิริยาตอบสนองออกมาในลักษณะความวิตกกังวล ความกลัว ฯลฯ ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ปกติทั่วไป ไม่รุนแรงจนก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย เป็นระดับความเครียดที่ทำให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้น
3. คะแนน 42 – 61 คะแนนท่านที่มีความเครียดในระดับสูง (Height Stress) เป็นระดับที่บุคคลได้รับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดสูง ไม่สามารถปรับตัวให้ลดความเครียดลงได้ในเวลาอันสั้นถือว่าอยู่ในเขตอันตราย หากไม่ได้รับการบรรเทาจะนำไปสู่ความเครียดเรื้อรัง เกิดโรคต่าง ๆ ภายหลังได้
4. คะแนน 61 คะแนนขึ้นไป ท่านที่มีความเครียดในระดับรุนแรง (Severe Stress) เป็นความเครียดระดับสูงที่ดำเนินติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่องจนทำให้บุคคลมีความล้มเหลวในการปรับตัว จนเกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ หดแค้น ควบคุมตัวเองไม่ได้ เกิดอาการทางกายหรือโรคภัยต่าง ๆ ตามมาได้ง่าย

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design) ใช้จับคู่วัดผลก่อนและหลัง (Matching Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design) เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก จำนวน 12 คน โดยมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน ซึ่งมีรูปแบบเทคนิคการวิจัยตามแบบแผนการทดลอง (ไพรัตน์ วงษ์นาม, 2543, หน้า 148) ดังตาราง

ตัวแปรต้น A (ระยะเวลา)

		a ₁	a ₂	a ₃
ตัวแปรต้น B (วิธีการ)	b ₁	S ₁	S ₁	S ₁
		S ₂	S ₂	S ₂
	b ₂	▼ S ₈	▼ S ₈	▼ S ₈
		S ₁	S ₁	S ₁
		S ₂	S ₂	S ₂
		▼ S ₈	▼ S ₈	▼ S ₈

โดย S แทน ตัวอย่างที่ได้รับการทดลอง (S_i) คือตัวอย่างคนที่ 1
b₁ แทน วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก
b₂ แทน วิธีปกติ
a₁ แทน ระยะก่อนการทดลอง
a₂ แทน ระยะหลังการทดลอง
a₃ แทน ระยะติดตามผล

ภาพที่ 3 แบบแผนการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขึ้นเตรียมการนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลชลบุรี เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูล

2. ขั้นตอนการ แบ่งออกเป็น 4 ระยะ

2.1 ระยะก่อนการทดลอง คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยให้ญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ทำแบบวัดความเครียดสวนปรง 20 ข้อที่มีระดับความเครียดมากกว่า 42 คะแนนขึ้นไป ได้จำนวน 26 คน สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกลุ่มและทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้จำนวน 12 คน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่าย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน เพื่อเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง

2.2 ระยะทดลอง กลุ่มทดลองได้ทำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกกับกลุ่มทดลองใช้เวลาในการทดลอง วันจันทร์และวันศุกร์เวลา 13.00 – 14.30 น. จำนวน 10 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 – 1 ชั่วโมง 30 นาที ในแต่ละครั้งของวิธีการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยได้นำผู้รับคำปรึกษาเข้าสู่ประเด็น และเพื่อสังเกตพฤติกรรมวุ่นวายทางอารมณ์ ความพึงพอใจ ในการเข้าสู่กระบวนการ นอกจากนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป สถานที่ห้องกลุ่มจิตเวชแผนกผู้ป่วยใน โรงพยาบาลชลบุรี

2.3 ระยะหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีทางเลือก ผู้วิจัยให้ญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตอบแบบวัดความเครียดสวนปรง อีกครั้งเพื่อเป็นการสอบครั้งหลัง (Posttest) และวิเคราะห์ เปรียบเทียบกับการทดสอบครั้งแรกด้วยวิธีการทางสถิติ

2.4 ระยะติดตามผล เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้ว 3 สัปดาห์ผู้วิจัยได้นัดหมายให้ญาติผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดกลุ่มแอมเฟตามีนส์ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาตอบแบบวัดความเครียด เพื่อเป็นการติดตามผลนำไปวิเคราะห์หาความแตกต่างโดยวิธีวัดทางสถิติ

ตารางที่ 2 ระยะเวลาการทดลอง

สัปดาห์ที่ 1 - 3	สัปดาห์ที่ 4 - 8	สัปดาห์ที่ 11
การทดสอบระยะก่อนการทดลอง	ระยะทดลองสัปดาห์ละ 2 ครั้ง แล้วทำการทดสอบในสัปดาห์สุดท้าย	ทดสอบในระยะติดตามผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated – Measure Analysis of Variance: One Between – Subject Variable and One Within – Subjects Variable) (Howell, 1997, p. 458) เมื่อพบความแตกต่าง ทำการทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีทดสอบรายคู่ แบบ นิวแมนคูลส์ (Newman-Keuls Procedure)